

POSLEDNJA NOĆ U MAKAU

(za koju niko drugi nije smeo da zna)¹

Pakujem ručni prtljag brzo ali pažljivo, ništa ne smem da ostavim za sobom. Ne zbog nostalgije već strepnje. Naravno, policija zna da sam živeo s Martinom poslednjih godinu i po dana, moj DNK i otisci prstiju su svuda po stanu. Samo moram da se pobrinem da niko ne posumnja u moj alibi; bio sam u Singapuru od četvrtka, i još sam tamo, tj. tako treba svi da misle. Da nikada nisam ušao u hotel „Nju senčeri”.

Vratio sam se Tung Aoom privatnim hidroavionom koji je sleteo blizu obale. Felis Tak je čekao kod stare carinarnice, blizu groblja na Taipi, u čamcu svog strica, koji je upravo prema nama kada nas je video da slećemo, dok je suton gusnuo. Odvezao me je na obalu i na brzinu smo popili piće u kafeu u holu hotela pre nego što sam ušao u lift. Nije mogao znati da sam koristio lažnu hongkonšku ličnu kartu prilikom onlajn plaćanja sobe za noć.

Felis je nekada bio zaljubljen u mene dok sam bio njegov prvi *kinky* partner, pre hiljadu godina, ili se bar tako nekako čini. On meni, naravno, nije bio jedini. Uvek je bilo Evropljana, Amerikanaca, Australijanaca, čak i hongkonških poslovnih ljudi, ali nikad Makaoanaca, a on je uvek situaciju shvatao kao da je bivanje sa svima njima za mene tek posao, a s njim – nešto više. Tja, verovatno za njega i jeste bilo tako. Ali sasvim izvesno nije za mene.

Naravno, sede dlake po mlohavim telima starijih muškaraca, njihovi veliki zalisci i čela na temenu kao u obrijanim rimokatoličkih sveštenika u prošlosti, loptasti stomaci, opuštena koža, znoj... sve to je bilo dosadno, naročito tada, dok sam bio mnogo mlađi od trideset godina. A Felis je mirisao sveže, bio je visok i okretan, i želeo je da se puno ljubi i mazi, tokom i posle, ali da nije bio uključen novac, nisam siguran da bih išao s njim više od jednom ili dva puta. Jer u vreme Felisa, samo je novac bio važan.

Trebao mi je novac. Prvo sam mislio da ću ga sačuvati za operaciju promene pola. Zatim sam odlučio da je bolje da ga iskoristim za stan. Shvatio sam da mogu biti žena za mušterije, ali sa stvarčicom tamo dole. *Pimpek* mi je svakako pružao zadovoljstvo, jer otkad sam napustio dom zbog sveg zlostavljanja koje sam tamo doživljavao, više nisam mrzeo to što sam muškarac. Ili sam mogao da štedim za povlačenje iz posla, za dan kada stariji muškarci prestanu da me žele i proglase me previše starim nakon što napunim dvadeset osmu. Jer samo se novac računa.

A onda se pojavio Martin. S nekakvom titulom „baroneta”, uvek besprekorno elegantan, stariji, ali ne i starac, uredan i naizgled iskreno zainteresovan. Da, bio je grub, gotovo brutalan, u našem vođenju ljubavi; da, jednako dobro je umeo da me obasipa polklonima i novcem i da me šalje starijim muškarcima da ih „završim” za brzu kintu za nas obojicu; da, njegove priče o tome kako se selimo zajedno u njegovu rodnu Austriju

¹ Priča je originalno napisana i objavljena na engleskom jeziku 2011. godine, a ovde se donosi u prevodu autora. (*Prim. red.*)

ispale su potpune besmislice, ali nekako sam se, ipak, zaljubio. Prvi put u životu. Zato sam, na kraju, i morao da ga ubijem. Postao je previše nasilan, njegove laži su postale banalne i jeftine, nedostojne Martina kojeg sam voleo. Kada je organizovao „vikend zabave”, koji se pretvorio u četiri dana brutalnog sadističkog zlostavljanja mene, snimljenih kamerom, dok se smejavao obeznanjen od kokaina, znao sam da mora da se završi.

Razmišljam je li možda mogao i da nasluti, kada je otvorio vrata pre dva sata. Njegov zagrljaj je bio ravnodušan, osmeh usiljen, odsutan. Zvučao je kao da nije iznenađen kad sam pozvao samo tri dana nakon što sam, četvorosatnim letom, „otišao da razmislim o svemu”. Kako je bio toliko arogantno, aristokratski siguran da je, dve godine stariji od mog oca, neodoljiv?

Čašica džina za mene i tri-četiri za njega, kao i obično, i isprazni razgovor. Rekao sam da nisam gladan; on je insistirao i doneo sojine klice iz frižidera, otvorio veliku konzervu puževa, i servirao dagnje u salamuri iz tegle, i krekere – kičast nesklad ukusa, ali bolje od hrane naručene iz restorana, uz mogućnost da dostavljač primeti moje prisustvo – i iako je znao da moj kineski stomak nikada nije postao stvarno naviknut na čudan ukus kao što je to bio njegov evropski, naša lagana večera se završila uobičajenim tanjirom sireva pod staklenim zvonom. Što je bilo praćeno uobičajenom seansom brzih, mehaničkih pokreta udova, donekle sinhronizovanih, i mojim standardnim, odglumljenim teškim disanjem koje je uvek shvatao kao da i ja uživam.

Kako se odmakao i oslonio na naslon sofe s tupim izrazom na licu u svojoj postorgazmičnoj omamljenosti, igla od roga narvala sa komode u kojoj su stajali kompakt-diskovi s porno-filmovima, koju sam svom snagom zabio između njegovih vratnih pršljenova, bila je sve što je trebalo. Tako jednostavno, gotovo previše lako. Tek dublji uzdah, ne ropac, i udaranje njegove noge, koja se grči, dvaput o nožicu stočića. Ali nije bilo šikljanja krvi, čega sam se pribijavao, samo curenje tankog mlaza niz poleđinu njegovog mekanog svetlozelenog bademantila od frotira, na kojoj se ocrtao trag boje soka od višnje.

Da me duh ne bi progonio ako oči ostanu otvorene, spustio sam kapke mrtvaca, ali s leđa, nisam mogao da podnesem da gledam lice osobe koju sam toliko dobro poznao. Oprao sam tanjire, šolje i pribor za jelo i sve stavio u zadnji deo kuhinjskih ormarića, sapunao sam ruke verovatno mnogo temeljnije nego što je bilo potrebno, kao da perem svu prljavštinu koju sam ikada dodirnuo u životu, obrisao ih papirnim ubrusom koji sam bacio u toalet i povlačio vodu desetak puta. Moje prisustvo u stanu nije imalo značaja; samo je moralo da izgleda najmanje tri dana staro.

Stavio sam rukavice od jareće kože, uzeo svilenu maramu i obrisao kvake na svim vratima, da budem siguran, iako se nisam sećao da sam ih dodirnuo, i zastao na tren da razmislim da li da ostavim sva svetla upaljena. Baš kada sam bio spreman da krenem, primetio sam kondom na njegovom još ne sasvim mlitavom penisu i, s gađenjem, prišao mrtvom telu svog bivšeg ljubavnika, pokušavajući da ne podignem oči i pogledam mu u lice, skinuo mu kondom i umotao ga u maramu. Zapaliću sve to čim se vratim na periferiju Taipe.

E pa, to je to, Martine. To je to, Makao. Sutra ću biti u Singapuru. Kod kuće. I niko nikada neće ništa znati. Zbogom, moj učitelju elegancije, moja velika ljubavi, moj izdajniče i neprijatelju... Nikad nikog neću voleti ni mrzeti kao tebe.

No, tada se začulo zvono na vratima: *bzzz, bzzzzzzzzz*. Stajao sam nepomično. Svetla su i dalje bila upaljena, ali veliki stan u potkrovlju je svakako bio dovoljno visoko da se ne može videti unutra sa spoljne strane. Šta se ovo, dovraga, sad dešava?!

Usledio je još jedan, duži i nervozniji zvuk zvona, praćen zveckanjem ključeva.

Sve sam tako savršeno isplanirao. Sve sam uradio po planu. Kako, pobogu? Tri dana, samo tri dana, bilo je dovoljno da nađe nekog drugog? O, Martine, kako si mogao? Kako si mogao, proklet bio?!

Moj ručni prtljag je sada spakovan, i vreme je za odjavljivanje iz hotela i odlazak, jer redovni trajekt za Hongkong, na kojem ne uzimaju imena putnika kao što to čine na hidroglineru, polazi rano.

Kada ubiješ onog kog si voleo, lako ti je da ubiješ i „konkurenta” za naklonost bivšeg, ili ma kog drugog. Sve je samo stvar dobre improvizacije i privilegije, koju neki zovu „srećom”, da te od svih nedaća sačuvaju bogovi ovog sveta i bogovi svetova koji dolaze.